POPULIER

Tijdschrift voor teelt en afzet van populier en wilg

6e JAARGANG No. 2 FEBR. 1969

Uitgave van de Stichting Populier

Verschijnt vier maal per jaar

Redactie:

K. Adema, Eindhoven
Ir. J. T. M. van Broekhuizen, Secretaris, Wageningen
Ir. H. A. van der Meiden, Wageningen
Ir. W. E. Meijerink, Arnhem
Ir. J. L. F. Overbeek, Zwolle
Ir. P. de Sonnaville, Winssen

Administratie en redactie:

Gen. Foulkesweg 64,
Wageningen
Telefoon: 08370-6111
Postrekening nr.: 1172915
t.n.v. Stichting Populier
te Wageningen

Abonnement *f* 3,— per jaar,
losse nummers *f* 1,50

Drukkerij:

A. Verweij
Spijk 5, Tel. 2831, Wageningen

Inhoud:

Voorwoord 22
Vegetatie in populierenbossen . . 22
Plastic folie bij onkruidbestrijding 25
Vogels en populieren 31
Let op bij verkoop van populierehout! 33
Het rapport „Midden-Delfland" . 34
Insektenaantastingen in 1968 . . 35
Interessante beplantingen XIII . 36
Kalender 38
Mededelingen 39

Uiterwaarden bij Wageningen in de winter.

Foto: Van der Meiden

Voorwoord

Na het in januari verschenen extra-nummer ligt thans het februari-nummer voor U, dat gewoonlijk het eerste nummer van de nieuwe jaargang is. Hierin zijn naast bijdragen over de populierenteelt en -afzet enkele artikelen opgenomen waarin aandacht wordt besteed aan planten en vogels in het populierenbos. Nu steeds meer mensen verpozing zoeken in de bossen, lijkt het nuttig om ook eens meer bekendheid te geven aan dit aspect. Een artikel over het gebruik van landbouwplastic geeft bovendien informatie over het effect van bemesting en onkruidbestrijding in jonge beplantingen.
Als bijlage vindt U de inhoudsopgave van de jaargang 1968. Volgend jaar zal een gedrukte inhoudsopgave verschijnen over de jaren 1967 tot en met 1969.
Tot ons genoegen hebben wij kunnen constateren dat tientallen abonnees gehoor hebben gegeven aan ons verzoek de girodienst te machtigen tot periodieke overschrijving van het abonnementsgeld. Dit levert ons een belangrijke besparing aan kosten en werkzaamheden op. Gaarne hiervoor onze dank. Wij hopen dat nog meer abonnees dit goede voorbeeld binnenkort zullen volgen. Mocht U, om welke redenen dan ook, aan ons verzoek geen gehoor kunnen geven, volgt U dan het voorbeeld van die abonnees die het bedrag van *f* 3,— voor 1969 reeds zelf hebben overgeschreven op onze girorekening 1172915. Ook op deze wijze helpt U mede de abonnementsprijs laag te houden.

De Redactie

Dr. H. Doing / *Laboratorium voor Plantensystematiek en -geografie, Landbouwhogeschool*

De vegetatie van populierenbossen in Nederland [1])

De titel van dit artikel zal waarschijnlijk bij verschillende soorten lezers uiteenlopende verwachtingen opwekken. De een zal wellicht in de eerste plaats denken aan een opsomming van de kruiden en grassen die men in een cultuurbos van „canadese" populieren pleegt aan te treffen, de ander aan de verschillen in vegetatie van bossen van de vier in Nederland „in het wild" voorkomende populierensoorten (Populus nigra, alba, tremula en canescens) en een derde aan milieufactoren die een aanwijzing kunnen zijn (eventueel via de ter plaatse aanwezige vegetatie) in hoeverre een bepaald stuk land geschikt is voor de teelt van populieren.
Het is niet de bedoeling al deze onderwerpen hier te behandelen. Dit zou een te uitgebreid geheel opleveren, en bovendien zijn over sommige aspecten nog te weinig gegevens bekend om hierover iets te kunnen schrijven dat enig praktisch houvast zou kunnen bieden.
Wij willen ons in de eerste plaats beperken tot de zwarte populier (Populus nigra) en de uit kruisingen van deze met de amerikaanse populier (P. deltoides) ontstane „canadapopulieren" (P. euramericana). De andere soorten, zowel de inheemse als de gekweekte, blijven dus buiten beschouwing. In de tweede plaats is een speciale vegetatiekundige studie van de beplantingen van deze populieren nog niet verricht, en zijn nauwkeurige gegevens hierover dus niet aanwezig. Een dergelijke studie, waarbij men zou moeten trachten uit te werken, hoe de ondergroei van deze opstanden enerzijds samenhangt met de bodemgesteldheid en met klimatologische verschillen binnen Nederland en anderzijds met de groeifase (hoeveelheid schaduw!) zowel als met de groeikracht (boniteit) der bomen, zou zeer gewenst zijn. Gewoonlijk blijken dergelijke studies niet alleen voor de praktijk, maar ook voor de wetenschap en voor het natuurbehoud waardevolle gegevens op te leveren.
In verband met het bovenstaande lijkt het nuttig om, alvorens het eigenlijke onderwerp van dit artikel aan te vatten, kort aan te duiden hoe de vegetatiekunde, in de vorm van een wetenschappelijk verantwoorde bostypologie, een bijdrage kan leveren tot de houtteelt.
Een belangrijk punt, waarover juist in praktijkkringen nogal wat misverstand blijkt te bestaan, is de verhouding van „natuur" en „cultuur" bij het bestuderen der vegetatie. Zolang men bij het denken hierover ook nog maar enigszins in de gedachtensfeer van de door de mens „ongerepte" natuur blijft hangen, is men n.l. op een hopeloos dwaalspoor. Indien het zo zou zijn, dat vegetaties die meer of minder inten-

[1]) Foto's: Dr. Ir. I. S. Zonneveld.

sief door de mens zijn beïnvloed, hierdoor hun waarde voor de oecoloog verloren zouden hebben, zou er zowel in als buiten Nederland en Europa niet meer veel voor hem te doen zijn. Uit het vegetatiekundig onderzoek blijkt echter telkens weer, dat de aanwezigheid van die menselijke invloed weliswaar tot grote voorzichtigheid dwingt wanneer het gaat om een diepgaande *verklaring* van de waargenomen situaties, maar dat anderzijds zelfs bij in hoge mate „kunstmatige" vegetaties (bijv. akkers en grasland) bijna altijd verschillen in plantengroei te vinden zijn die duidelijk gecorreleerd zijn met milieuverschillen die niet of niet volledig door de mens zijn bepaald (bijv. korrelgrootte en vochtgehalte van de grond). Men mag zeggen dat er alleen in extreme gevallen, bijv. in een goed onderhouden tuin of in een bloembollenveld, voor de vegetatiekundige niet meer genoeg te bestuderen overblijft om een bijdrage tot een optimaal bodemgebruik te kunnen leveren. De geplante populierenbossen, met hun ondergroei die zich gewoonlijk toch wel gedurende enkele tientallen jaren min of meer spontaan kan ontwikkelen, en dus op deze wijze de kans krijgt om allerlei milieufactoren te weerspiegelen, vallen hier zeker niet onder.

De bestudering van bosvegetaties is vooral op tweeërlei wijze van belang voor de houtteelt. In de eerste plaats vormen de bosprodukten (in Nederland vrijwel uitsluitend hout) een deel van de vegetatie, en geeft een beschrijving en indeling van vegetatietypen dus tevens een overzicht van de plaats, aard en globale hoeveelheid der produkten die de oogst zullen of kunnen opleveren. Dit lijkt misschien een wat omslachtige manier om dit te bereiken, maar heeft het voordeel dat een dergelijke indeling veel minder van allerlei toevallige omstandigheden afhankelijk is, en een beter en veelzijdiger beeld geeft van de potentiële mogelijkheden van een bosgebied dan een inventarisatie van uitsluitend die produkten die men op een gegeven tijd en plaats als economisch waardevol beschouwt. Het zal duidelijk zijn dat dit voordeel speciaal geldt in spontaan opgegroeide, gemengde bossen in gebieden die nog niet eerder geïnventariseerd zijn, dus bijv. in tropische gebieden of in dun bevolkte of weinig ontwikkelde landen. In Nederland geldt het bij inventarisaties in verband met het natuur- en landschapsbeheer, maar in mindere mate in de houtteelt, aangezien de opstanden van een bosbedrijf hier gewoonlijk wel nauwkeurig geïnventariseerd zijn. Aangezien onze populierenopstanden vrijwel alle zowel geplant als ongemengd zijn, zal in dit opzicht een beschrijving van vegetatietypen weinig voordelen bieden boven een zuiver houtteeltkundige inventarisatie.

Het tweede aspect van de vegetatiekunde, dat meer dan het vorige een universeel belang heeft voor de bosbouw, is dat van de vegetatie als aanwijzer („indicator") van milieu-omstandigheden in het algemeen, en van de geschiktheid van de groeiplaats voor bepaalde houtsoorten in het bijzonder. Ook hier lijkt het misschien op het eerste gezicht eenvoudiger, de bodem- en klimaatfactoren direct te meten, zonder de omweg via de vegetatie. Een bezwaar hiervan is evenwel, dat er vaak geen goede samenhang is tussen de boomgroei en een bepaalde factor, omdat het in werkelijkheid gaat om het moeilijk te omschrijven samenspel van vele factoren. Zo kan een bepaalde grondwaterstand bijv. een heel verschillende uitwerking hebben op resp. een klei-, een veen- en een zandgrond of in een koel en vochtig resp. een warmer en droger klimaat. Voorts blijkt dat naast de gemiddelde grondwaterstand ook de schommelingen daarin zeer belangrijk zijn. Zulke factoren, ook bijv. de wisselende hoeveelheden voor de planten beschikbare stikstof in de grond, zijn soms ook moeilijk te meten. De vegetatie reageert nu juist wel op dit samenspel van en deze wisselingen in de factoren, ook op de moeilijk meetbare en zelfs ook op ons nog onbekende factoren, die misschien ook van groot belang zijn. Een ander voordeel van het gebruik van de vegetatie als een indicator van het milieu is, dat deze, wanneer men de planten en beschrijvingsmethoden eenmaal kent, en in het juiste seizoen werkt, betrekkelijk snel geïnventariseerd en geïnterpreteerd kan worden. Men kan dan bijv. de diverse terreintypen aangeven op een vegetatiekaart, waarbij tevens nog het voordeel geldt dat men de vegetatie, anders dan bijv. de bodem, in zijn totale oppervlakte kan overzien en dus niet op steekproeven aangewezen is. Meting van milieufactoren of beschrijving van bodemprofielen blijft daarbij van groot belang, maar vaak gelukt het om met behulp hiervan de indicatorische waarde van de vegetatie te ijken, zodat men, tenminste binnen een beperkt gebied, de vegetatie voortaan als „meetinstrument" kan gebruiken.

Foto 1. Zo kan men zich de kruidenvegetatie in een natuurlijk populierenbos in Nederland voorstellen. Grote brandnetel (Urtica dioica), smeerwortel (Symphytum officinale), moerasstreepzaad (Crepis paludosa), fluitekruid (Anthriscus sylvestris), in de grienden van „de Dood" (Brabantse Biesbos).

Bij de in Nederland en aangrenzende landen gebruikelijke indeling in bosvegetatietypen houdt men rekening met de aanwezigheid en de hoeveelheden van alle soorten bomen, struiken, dwergstruiken, lianen, kruiden, grassen, en zoveel mogelijk ook de mossen en korstmossen, die hierin aanwezig zijn. Men mag verwachten, dat een indeling die hierop gebasseerd is, het milieu ook zo volledig mogelijk weerspiegelt. De bomen vormen dus maar één component van dit geheel. Het aantal bij ons voorkomende boomsoorten is bovendien slechts gering en deze zijn zeer vaak geplant, en zullen dus het milieu minder goed weerspiegelen dan de meer spontaan optredende planten. Het ligt dus voor de hand dat vooral de soorten van de ondergroei bij ons een zeer belangrijke rol zullen spelen als basis van een in-

Foto 2. Als foto 1. Moerasstreepzaad, fluitekruid, bosridderzuring (Rumex obtusifolius ssp. sylvestris), kruipende boterbloem (Ranunculus repens), ruw beemdgras (Poa trivialis).

deling in bostypen. Gewoonlijk is het verband tussen deze bostypen en de van nature er in voorkomende boomsoorten echter toch wel zo nauw, dat men mag zeggen dat ieder type in principe ook gekenmerkt wordt door zijn eigen combinatie van boomsoorten, en dat men dus omgekeerd meestal met behulp van de boomsoorten alléén toch wel het bostype kan bepalen. Dit laatste geldt althans voor de globale eenheden, bijv. voor de „verbonden", zoals die hierna worden besproken, en niet voor alle meer gedetailleerde indelingen. Verder geldt het dus niet voor geplante bossen van boomsoorten buiten hun natuurlijk milieu, in het algemeen daarom ook niet voor onze populierenbossen.

Na deze lange, maar noodzakelijke inleiding kunnen wij het te bespreken onderwerp van twee zijden benaderen, n.l.

1) In welke „natuurlijke" Nederlandse bostypen hoort de zwarte populier thuis?
2) Wat is de vegetatie van onze populierenbossen (doorgaans cultuurbossen van canadese populier) en welke conclusies kunnen wij hieruit (en uit de diverse andere in aanmerking komende vegetatietypen) trekken in verband met de geschiktheid van de groeiplaats voor populieren?

1) Hieronder volgt een lijst van de 8 in Nederland voorkomende globale boseenheden, „verbonden" genaamd, met hun Nederlandse namen, een korte aanduiding van hun milieu en voorkomen in Nederland en hun voornaamste boomsoorten.

Eiken-haagbeukenbossen. Bossen op rijke, relatief hooggelegen, oudere gronden, vooral in Zuid-Limburg en Twente. Zomer- en wintereik, beuk, haagbeuk, wilde kers, es, kleinbladige linde, esdoorn.

Eiken-berkenbossen. Bossen op arme, maar niet veenachtige gronden, vooral op pleistocene zandgronden. Zomer- en wintereik, berk, lijsterbes, trilpopulier, beuk.

Berkenbroekbossen. IJle bossen op zeer arm hoogveen, thans zeer zeldzaam. Zachte berk, lijsterbes.

Essen-iepenbossen. Bossen op zeer rijke, vochtige (maar niet zeer natte) jongere gronden, vooral op de hoger gelegen rivier- en zeekleigronden en langs de binnenduinrand. Iep, es, zomereik, esdoorn, abeel.

Elzen-essenbossen. Bossen op zeer rijke, natte, jongere gronden, vooral op de binnendijkse, lager gelegen rivier- en zeekleigronden en in vele beekdalen. Zwarte els, es, zwarte populier.

Elzenbroekbossen. Bossen op relatief rijke laagveengronden. Zwarte els.

Elzen-berkenbroekbossen. Bossen op relatief arme moerasveengronden. Zachte berk, zwarte els.

Wilgen-populierenbossen. Bossen op regelmatig door rivieren of beken overstroomd terrein (bijv. in uiterwaarden of in het zoetwatergetijdengebied). Schietwilg, kraakwilg, zwarte populier.

Zoals men hieruit kan zien, komt de zwarte populier voor in de elzen-essenbossen en in de wilgen-populierenbossen. In het rivierengebied en ook in de Biesbos treft men hier en daar nog een enkele zwarte populier aan, die waarschijnlijk zal afstammen van de oorspronkelijk veel talrijker „bevolking". Van deze laatste is overigens weinig bekend. Ook in de duinen zijn nog mooie exemplaren, bijv. bij Wassenaar en bij Bloemendaal, maar of de soort hier van nature in het wild voorkwam is twijfelachtig. Het wilgen-populierenbos is het gemakkelijkst te herkennen aan zijn houtige gewassen. De boomlaag wordt, behalve door de eventuele geplante populieren, geheel beheerst door de genoemde boomvormige wilgen, de struiklaag bijv. door katwilg en amandelwilg. Van nature vertonen deze landschappen meestal een snelle afwisseling van hoger en lager gelegen plekken: oevers, oeverwallen en kommen. Op de lage, langdurig overstroomde plaatsen hebben de struikvormige wilgen de alleenheerschappij. Op de hogere plaatsen voegen zich hierbij de boomvormige wilgen en alleen op enigszins vaste bodems zijn ook populieren op hun plaats.

Het elzen-essenbos heeft een boomlaag die geheel bestaat uit soorten die, in andere combinaties, ook veel in andere bostypen voorkomen, en kan dus gemakkelijker gekarakteriseerd worden met behulp van zijn ondergroei. Enkele belangrijke soorten zijn vogelkers (Prunus padus), engelwortel (Angelica sylvestris), moerasspiraea (Filipendula ulmaria), wijdaarzegge (Carex remota), grote brandnetel (Urtica dioica), hondsdraf (Glechoma hederacea), kleefkruid (Galium aparine), ruw beemdgras (Poa trivialis), dauwbraam (Rubus caesius), bosandoorn (Stachys sylvatica), hop (Humulus lupulus), valeriaan (Valeriana officinalis) en vele andere moeras- en bosplanten.

2) Uit het voorgaande volgt geenszins, dat men populieren alleen in de twee genoemde bostypen, of in terreinen waar deze bostypen zouden kunnen voorkomen, kan of mag planten. Wij zullen nu dus moeten nagaan in hoeverre zij, met menselijke hulp, ook in de andere typen een plaats zouden kunnen krijgen.

De berkenbroekbossen en de elzen-berkenbroekbossen hebben een bodem die wel nat genoeg, maar veel te arm is voor populieren. Plant men ze hier toch, dan zullen zij op hun best zeer

langzaam groeien en nooit een behoorlijke boom worden. Dergelijke terreinen herkent men bijv. aan de groei van veenmos (Sphagnum-sooten), rode bosbes (Vaccinium vitis-idaea), melkeppe (Peucedanum palustre), vuilboom (Frangula alnus), pijpestrootje (Molinia coerulea), geoorde wilg (Salix aurita) gagel (Myrica gale) enz. Door bemesting kan men eventueel een bodem krijgen, die in rijkdom overeenkomt met die van het elzenbroekbos, dat o.a. te herkennen is door het voorkomen van de combinatie van dotterbloem (Caltha palustris), gele lis (Iris pseudacorus), wederik (Lysimachia vulgaris), kale jonker (Cirsium palustre), grauwe wilg (Salix cinerea), watermunt (Mentha aquatica), bitterzoet (Solanum dulcamara), kattestaart (Lythrum salicaria) en wolfspoot (Lycopus europaeus). Sommige populieren kunnen hier wel groeien. Het bezwaar dat men met een slappe veenbodem te maken heeft, zodat stammen van enig formaat, mede door hun op dit bodemtype veelal vlakke wortelstelsel, gemakkelijk omwaaien, blijft hier evenwel een ernstige belemmering.

De eiken-berkenbossen zijn gewoonlijk te arm en bovendien te droog. Men kan deze gemakkelijk herkennen aan planten als adelaarsvaren (Pteridium aquilinum), bochtige smele (Deschampsia flexuosa), hengel (Melampyrum pratense), blauwe bosbes (Vaccinium myrtillus) en diverse mossoorten. Ir. S. van der Werf constateerde echter bij zijn onderzoek op de Hoge Veluwe nabij St. Hubertus een kleine, zeer goede populierenopstand op een vochtige stuifzandbodem, waarvan de bodemvegetatie als die van een relatief rijk eiken-berkenbos omschreven kan worden. Hoewel dit een uitzonderlijk geval is, waarbij het feit dat dit terrein vroeger in cultuur geweest is (en dus ongetwijfeld bemest werd) zeker een rol speelt, mag men dus niet uitsluiten dat op een rijke, vochtige eiken-berkenbosstandplaats in gunstige gevallen populieren gekweekt zouden kunnen worden. De vegetatie van dergelijke plaatsen zal gewoonlijk veel zachte witbol (Holcus mollis), bramen (Rubus fruticosus), frambozen (Rubus idaeus), amerikaanse vogelkers (Prunus serotina), drienerfmuur (Moehringia trinervia) en stekelvarens (Dryopteris austriaca) bevatten.

In de eiken-haagbeukenbossen en in de essen-iepenbossen speelt de concurrentie door andere boom- en struiksoorten en door een dichte kruidengroei een ongunstige rol voor vestiging van de populier, terwijl de bodem op zichzelf, vooral in het laatste geval, veelal als gunstig mag worden beschouwd. Dit betekent dat van nature de populier hier niet of weinig voorkomt, doch er wel geplant kan worden als men de concurrentie voldoende uitschakelt. In de eiken-haagbeukenbossen, o.a. te herkennen aan de combinatie bosanemoon (Anemone nemorosa), boszegge (Carex sylvatica), mannetjesvaren (Dryopteris filix-mas), gierstgras (Milium effusum), bosklaverzuring (Oxalis acetosella) en veelbloemige salomonszegel (Polygonatum multiflorum), zal de vochtvoorziening vaak nog te laag zijn voor een optimale groei van de populier, en bovendien is dit type door zijn grote rijkdom aan planten en zijn zeldzaamheid in Nederland zo belangrijk voor de natuurbescherming dat beplanting met populieren praktisch niet in aanmerking komt. Het essen-iepenbos vinden wij thans vooral op oude buitenplaatsen en in smalle stroken langs de grenzen tussen het rivierenlandschap en de hoge zandgronden. Het is rijk aan meidoorn (Crataegus monogyna), vlier (Sambucus nigra), grote brandnetel (Urtica dioica), hondsdraf (Glechoma hederacea), kleefkruid (Galium aparine), dagkoekoeksbloem (Melandrium rubrum), zevenblad (Aegopodium podagraria), look-zonder-look (Alliaria petiolata), fluitekruid (Anthriscus sylvestris), nagelkruid (Geum urbanum), speenkruid (Ranunculus ficaria) en robertskruid (Geranium robertianum). Er zijn in Nederland evenwel vrij grote oppervlakten, die als potentiële standplaatsen van dit bos beschouwd kunnen worden, bijv. in de IJsselmeerpolders, en deze zullen veelal ook geschikt zijn voor de populierenteelt.

Als resultaat krijgen wij dus het wilgen-populierenbos, het elzen-essenbos en het essen-iepenbos als geschikte milieus voor de populier. Aangezien het eerste type veelal nog iets te nat, en het laatste iets te droog is, ligt het optimum duidelijk in het midden van deze reeks.

Ieder bostype correspondeert met een bepaalde reeks struweelen graslandtypen en onkruidgezelschappen, die het kunnen vervangen. Op deze wijze zou men ook voor gebieden waar geen bos aanwezig is, op grond van de vegetatie kunnen aangeven in hoeverre ze geschikt zijn voor de populierenteelt. Dit zou hier natuurlijk veel te ver voeren.

Tenslotte kunnen populierenbossen, ondanks hun sterk kunstmatig karakter, toch rijk zijn aan interessante plantesoorten. Het mooist in dit opzicht zijn wellicht sommige opstanden in Brabantse beekdalen, die corresponderen met één bepaalde associatie (het z.g. „Pruno-Fraxinetum") uit de groep der elzenessenbossen, en daarom, naast de daarvoor reeds genoemde soorten, rijk kunnen zijn aan hazelaar (Corylus avellana), gele dovenetel (Lamium galeobdolon), bosanemoon (Anemone nemorosa) en slanke sleutelbloem (Primula elatior). Een ander, eveneens in Brabant gelegen, populierenbos is zelfs een groeiplaats van een van onze zeldzaamste planten, de moesdistel (Cirsium oleraceum).

De ondergroei van jonge, in grasland geplante populieren zal geen boskarakter, maar veeleer dat van een „gestoord", en in de loop der jaren steeds meer dat van een beschaduwd grasland hebben. Tengevolge van de gewijzigde omstandigheden, waaronder ook het ophouden of minder intensief worden van de beweiding van belang is, kan hier tijdelijk een onkruidprobleem, bijv. een plaag van akkerdistels (Cirsium arvense) ontstaan. Hierop werd ik attent gemaakt door Dr. Ir. I. S. Zonneveld. Misschien zou, als men bang is dat gewone weidegrassen niet voldoen, het inzaaien van concurrentiekrachtige grassen die zich in een dergelijk milieu goed thuisvoelen en een dichte en hoge begroeiing kunnen vormen, bijv. rietgras (Phalaris arundinacea) of rietzwenkgras (Festuca arundinacea) een hulp bij het onderdrukken van dergelijke onkruiden kunnen zijn.

Literatuur:

Leeuwen, Chr. G. van en H. Doing Kraft - Landschap en beplanting in Nederland. H. Veenman & Zonen N.V. Wageningen. 1959.
Meijer Drees, E. - De bosvegetatie van de Achterhoek en enkele aangrenzende gebieden. Dissertatie Wageningen. 1936.
Zonneveld, I. S. - De Brabantse Biesbos. Dissertatie Wageningen. 1960.

H. W. Kolster / Plastic folie bij onkruidbestrijding in populierenbeplantingen[1])

Stichting Industrie-Hout

I. Inleiding

In de tuinbouw wordt reeds jarenlang en met veel succes de onkruidgroei tegengegaan door de grond met polyetheenfolie te bedekken. Deze dunne zgn. landbouwplastic is tot voor kort in de populierenteelt een onbekend hulpmiddel gebleven. Omstreeks 1963 werden op beperkte schaal door de heer Tielens van het Staatsbosbeheer experimenten uitgevoerd om met deze folie de onkruidgroei op de plantspiegels van populieren te voorkomen, waarbij zowel doorzichtige als zwarte folie werd gebruikt. Het gebruik van doorzichtige folie leidde tot averechtse resultaten daar de onder de folie aanwezige gras- en onkruid-

[1]) Foto's: H. W. Kolster.